

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **AB odpady s. r. o.**, IČO 04474228
sídlem Havlíčkova 310, 549 31 Hronov
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Suchardou
sídlem Plzeňská 3350/18, 150 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2022, č. j. 7491/22/5000-10612-713033,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo životního prostředí poskytlo žalobci na základě rozhodnutí ze dne 6. 12. 2016 dotaci ve výši 4 647 715 Kč na projekt s názvem „Kompostárna AB Odpady“.

2. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj („správce daně“) po provedení daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce při realizaci zadávacího řízení „Kompostárna AB Odpady“ postupoval v rozporu s § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách („zákon o veřejných zakázkách“). Tím se dopustil porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů („zákon o rozpočtových pravidlech“). Správce daně konkrétně shledal porušení rozpočtové kázně v tom, že žalobce
 - stanovil termín splnění dodávky nedostatečně konkrétním, nepřesným a zavádějícím způsobem, tedy v rozporu se zásadou transparentnosti;
 - neumožnil dílčí plnění zakázky, čímž porušil zásadu zákazu diskriminace;
 - nedůvodně a nepřiměřeně ve vztahu k zakázce si vyhradil právo fyzické kontroly parametrů dodávaného předmětu veřejné zakázky před podpisem kupní smlouvy, čímž také porušil zásadu zákazu diskriminace.
3. Správce daně proto vydal dne 9. 8. 2021 platební výměr, kterým vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu v částce 1 095 204 Kč (tj. ve výši 25 % z částky dotace použité na financování předmětné zakázky).
4. Žalovaný měl v odvolacím řízení odlišný právní názor na některá z uvedených zjištění správce daně. V případě prvního pochybení došlo dle žalovaného k porušení zásady zákazu diskriminace (nikoliv zásady transparentnosti) a v případě druhého pochybení žalovaný zohlednil při výpočtu výše odvodu okolnost svědčící ve prospěch žalobce. Tato částečná korekce právního názoru správce daně však neměla vliv na výši vyměřeného odvodu, žalovaný proto žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti uvedenému platebnímu výměru.

II. Shrnutí argumentace žalobce a žalovaného

5. Žalobce v žalobě předně namítl, že správce daně ani žalovaný při stanovení výše odvodu *neaplikovali zásadu proporcionality*, tak jak to požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu. Bez zohlednění všech okolností případu byl žalobci uložen odvod v maximální možné výši, tj. ve výši 25 % z částky dotace. I kdyby žalobce přijal (což nečiní) závěr, že v některých aspektech nebylo zadávací řízení nastaveno správně, tvrzená pochybení nedosahují takové intenzity, aby za ně mohl být uložen odvod v takové výši. Žalovaný své závěry o závažnosti pochybení žalobce řádně neodůvodnil, což činí napadené rozhodnutí částečně nepřezkoumatelným.
6. Podle žalobce má stanovený odvod navíc *likvidační charakter* (k čemuž se žalovaný také dostatečně nevyjádřil). Správce daně sice rozhodnutím o posečkání úhrady daně povolil žalobci hradit uložený odvod ve splátkách, nicméně i hrazení těchto splátek žalobce velmi finančně zatěžuje a brání mu v dalším rozvoji jeho podnikání. Žalobci bylo také spolu s odvodem vyměřeno penále a nebude-li toto penále prominuto, dojde fakticky k ukončení činnosti žalobce, jeho ekonomické likvidaci (úpadku) a v konečném důsledku ke zmaření vynaložení veřejných prostředků poskytnutých žalobci v rámci dotace. Namísto toho, aby stroje, které žalobce takto nakoupil (rýpadlo-nakladač a překopávač kompostu), nadále sloužily k jejich účelu a pomáhaly tím naplňovat ekologické cíle EU a ČR, budou dané stroje bez užitku čekat na zpeněžení v rámci insolvenčního řízení.

7. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že šetřený projekt byl úspěšně realizován a žalobce splnil veškeré závazné ukazatele stanovené poskytovatelem dotace. Poskytovatel dotace odsouhlasil zadávací podmínky a celý postup aproboval. Předmětný projekt stále funguje, kompostárna je provozována a je v ní zpracováván biologicky rozložitelný odpad. Podle žalobce tak nemůže být pochyb o tom, že dotace byla v celém rozsahu smysluplně využita a plní svůj účel.
8. Ačkoliv odvod za porušení rozpočtové kázně sám o sobě není trestem, žalobce zastává názor, že na penále z odvodu jsou plně aplikovatelné závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve vztahu k daňovému penále v usnesení ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57. I *penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně* má tedy *trestní povahu* a dopadají na něj čl. 6 a čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jednou ze základních zásad trestního práva je přitom zákaz uložení likvidační pokuty. Finanční úřad se tak musí zabývat rovněž otázkou, zda uložení penále nemůže být pro příjemce dotace likvidační.
9. Žalobce se zároveň domnívá, že s ohledem na zákonný automatismus při stanovení výše penále je třeba likvidační účinky penále zohlednit při stanovení výše odpočtu za porušení rozpočtové kázně. Byť se tedy o odvodu a o penále rozhoduje na sobě relativně nezávislými platebními výměry, nelze dle žalobce odhlédnout od skutečnosti, že penále je trestem. Právě proto, že penále se přímo odvíjí od výše odvodu a stanovení výše odvodu jistou individualizaci umožňuje, měla by být výše penále regulována prostřednictvím odvodu. A to zejména v případech, kdy je rozhodováno se značným časovým odstupem od vyplacení dotace, resp. od porušení rozpočtové kázně (jako je tomu i v případě žalobce), a je tak zřejmé, že penále dosáhne částky odvodu. Žalobce v této souvislosti poukázal na článek T. Matuškové „Penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně jako sankce“ trestní povahy (Právní rozhledy 2017/3, str. 105).
10. Žalobce dále odkázal na *zásadu in dubio pro libertate*. Namítl, že správce daně i žalovaný vykládají prakticky veškeré zjištěné skutečnosti v jeho neprospěch s odkazem na ničím nepodložené domněnky o dohodě mezi žalobcem a vybraným uchazečem. Podle žalobce tak postupují v rozporu s uvedenou zásadou.
11. K *termínu splnění dodávky* žalobce namítl, že finanční orgány dostatečně nezdůvodnily své tvrzení, podle něž se v řešené věci jedná o stroje, které nejsou na trhu běžně dostupné. Žalovaný (stejně jako správce daně) zůstal v rovině obecných tvrzení, která podepřel „kreativním“ výkladem reakcí oslovených potenciálních dodavatelů. Žalobce zdůraznil, že předmětem zadávacího řízení byly stroje běžně využívané v kompostárnách, přičemž v dnešní době kompostárny provozuje značné množství soukromých subjektů a také obcí. Technické vybavení kompostáren tedy rozhodně není zboží, které by nebylo běžně dostupné, jak tvrdí žalovaný. Jako důvod neúčasti v zadávacím řízení uvedl krátkou dodací lhůtu jen jeden z možných dodavatelů. Navíc rýpadlo-nakladač je druh motorového vozidla, které se řadí primárně mezi stavební techniku, přičemž jej lze používat i pro nakládání a přemísťování některých materiálů (v kompostárně k manipulaci s přijatým materiálem a hotovým kompostem apod.). Zejména ve vztahu k rýpadlu-nakladači je tak dle žalobce tvrzení o nedostupnosti na trhu nesmyslné a „mimo realitu“.
12. Žalobce je zároveň názoru, že dodací lhůta je fakticky prodloužena o lhůtu pro podání námitek, a to v souladu s § 110 odst. 4 v kombinaci s § 110 odst. 6 zákona o veřejných

zakázkách. Lhůta k podání námitek totiž běží ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky veřejné zakázky a zadavatel nesmí uzavřít smlouvu před uplynutím lhůty pro podání námitek. Žalovaný vykládá citovaná ustanovení zákona o veřejných zakázkách nesprávně. I v případě, že by k účinnosti smlouvy došlo v den jejího uzavření, nemohla by být doba mezi rozhodnutím o výběru dodavatele a účinností smlouvy kratší než 6 týdnů (cca 2 týdny běh lhůty pro podání námitek + 4 týdny ode dne uzavření smlouvy).

13. Pokud jde o *neumožnění dílčího plnění zakázky*, žalobce nesouhlasí se závěrem, že nerozdělil veřejnou zakázku na více částí jenom proto, aby předmětné stroje mohly být dodány konkrétním, předem vybraným dodavatelem. Poukázal na skutečnost, že i dle správce daně se oba stroje při činnostech v kompostárně vzájemně doplňují. Žalobce byl při sloučení obou strojů do jednoho zadávacího řízení motivován zejména svou povinností na udržitelnost projektu, kterou je možné plnit pouze s oběma stroji zároveň. Rozdělením veřejné zakázky na části by se žalobce vystavil riziku, že se mu podaří „vysoutěžít“ pouze jeden z poptávaných strojů, a nebude tak schopen plnit základní cíl celého projektu. Správce daně se s touto námitkou vypořádal odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2010, č. j. 62 Af 7/2010 – 135. Podle názoru žalobce ale citovaný rozsudek naopak potvrzuje, že postupoval v souladu s platnou judikaturou.
14. Ve vztahu k *právu fyzické kontroly před podpisem kupní smlouvy* žalobce namítl, že jeho motivací pro zahrnutí uvedené výhrady bylo zajištění toho, aby mu byly skutečně dodány stroje, které ve své úplnosti splňují požadované technické parametry. Žalobce považuje tento důvod za legitimní. V běžném obchodním styku je předchozí fyzická prohlídka před realizací koupě zcela běžným a opodstatněným požadavkem. Uchazeči navíc mohli zajistit fyzickou prohlídku strojů u třetích osob. Závěry finančních orgánů jsou dle žalobce nesmyslné, což dokládá také skutečnost, že nebyly schopné uvést žádný rozsudek, podle kterého je fyzická kontrola předmětu veřejné zakázky diskriminačním požadavkem.
15. Závěrem žalobce namítl, že domněnka finančních orgánů o dohodě, na jejímž základě měla být vypsána předmětná veřejná zakázka s takovými podmínkami, aby vyhovovala jen jedinému dopředu vybranému uchazeči, se opírá o *nezákonné hodnocení důkazních prostředků*. Podle žalobce pro závěr o této dohodě nesvědčí žádné důkazy, a to ani nepřímé. Finanční orgány vykládají všechny zjištěné skutečnosti účelově ve prospěch této nepodložené teorie. Žalovaný například vyčetl žalobci, že nedostatečně prověřil splnění požadovaných technických kvalifikačních předpokladů vítězným uchazečem, a to způsobem, který nebyl jeho zákonnou povinností. Vyčetl tedy žalobci, že sám od sebe nepostupoval nad rámec svých zákonných povinností. Žalovaný dal žalobci k tíži i spornou pravost podpisu Ing. S. T. na referenci vybraného uchazeče. To je zcela excesivní nárok, protože nelze po zadavateli veřejné zakázky spravedlivě požadovat, aby při ověřování splnění kvalifikačních předpokladů konal detektivní práci spočívající v dohledávání listin, na kterých by mohla být daná osoba podepsána, a ve vzájemném porovnávání podpisů. Jedná se o pochybení vybraného uchazeče, nikoliv žalobce.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve podotkl, že žalobce v podstatě pouze opakuje argumentaci z odvolacího řízení. Žalovaný proto především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

17. K námitkám týkajícím se *proporcionality odvodu* žalovaný uvedl, že při stanovení jeho výše byly zohledněny všechny okolnosti případu. Odvod byl stanoven dle nejzávažnějšího porušení rozpočtové kázně (tedy shodně za první a třetí zjištění) ve výši 25 % z částky použité na financování sporné veřejné zakázky, a to v souladu s principem proporcionality. Zohledněno bylo i dodržení účelu dotace. K namítané *likvidační výši* odvodu (respektive penále) žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze k těmto námitkám přihlížet v řízení o uložení odvodu, ale až v rámci dodatečných řízení o posečkání nebo prominutí. Také v případě penále má žalobce možnost využít institutu posečkání. Žalovaný zároveň nesouhlasí s konstrukcí, že *penále za prodlení s odvodem* za porušení rozpočtové kázně představuje *sankci trestní povahy*. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 210/2014 – 57 pojednává o daňovém penále, které je zcela jiným institutem. Penále za prodlení s odvodem je materiálně pouze úrokem z prodlení, který trestní sankcí obecně není.
18. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by hodnotil všechny zjištěné skutečnosti v neprospěch žalobce, v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate*. K námitkám týkajícím se *termínu splnění dodávky* žalovaný uvedl, že žalobce si selektivně vybírá tvrzení, proti kterým brojí, ale pomíjí celkový kontext. Žalobce třeba namítl, že předmětem zadávacího řízení byly stroje obecně dostupné. Podle žalovaného ale v kontextu lhůty pro dodání strojů v délce 4 týdnů od nabytí účinnosti smlouvy nejde o běžně dostupné zboží. Jedná se o zboží, které je třeba objednat a čekat na jeho zhotovení. Dané ustanovení je tak diskriminační pro potenciální dodavatele, kteří nemají poptávané stroje na skladě. Žalobce navíc poptával dvě zařízení spadající do dvou odlišných kategorií – stavební stroj (rýpadlo-nakladač) a stroj pro kompostování (překopávač kompostu), aniž by umožnil dílčí plnění předmětu zakázky. Žalovaný tak setrval na závěru, že stanovená lhůta byla nepřiměřeně krátká. Ani charakter dotačního procesu nepožadoval po žalobci, aby dodání zboží proběhlo v takto nastavené lhůtě.
19. Nedůvodné jsou také námitky k *neumožnění dílčího plnění zakázky*. Žalovaný setrval na závěru, že rozdělením na dvě části by se zakázka otevřela více potenciálním dodavatelům. Každý z poptávaných strojů lze dodat samostatně, což obšírně zdůvodnil již správce daně. Žalovaný zdůraznil, že překopávač kompostu měl být poháněn traktorem, k rýpadlu-nakladači se nepřipojuje, nebyla tedy dána funkční nebo technologická souvislost mezi danými stroji. Skutečnost, že jsou oba stroje zásadní pro realizaci projektu, tuto souvislost nenahrazuje. Námitka „vysoutěžení“ pouze jednoho z poptávaných strojů je dle žalovaného spekulativní. Naopak v případě umožnění dílčího plnění by žalobce obdržel k jednotlivým dílčím plněním spíše více nabídek od různých dodavatelů. Potenciálním dodavatelům by ostatně nic nebránilo ucházet se o obě dílčí části takové zakázky.
20. K námitkám ohledně *práva fyzické kontroly před podpisem kupní smlouvy* žalovaný uvedl, že ustanovení uvedené v bodě 10.1 zadávací dokumentace není samo o sobě problematické. Lze si představit situace, kdy je prohlídka před pořízením předmětu plnění pro zadavatele nezbytná. Jsou to však další související okolnosti, tedy další podmínky zadávacího řízení, které z ní činí diskriminační podmínku. Žalobce tímto opět diskriminoval potenciální dodavatele, kteří před podpisem smlouvy neměli poptávané stroje na skladě.
21. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami o *nezákonném hodnocení důkazních prostředků*. Žalovaný nikdy netvrdil, že dohoda žalobce s vítězným uchazečem byla prokázána. Vždy

pouze uváděl, že byly zjištěny indicie o existenci takové dohody. Pokud by existence takové dohoda byla prokázána, pak by byl žalobci vyměřen odvod podstatně vyšší. Ohledně nesplnění technických kvalifikačních předpokladů u vítězného uchazeče žalovaný zdůraznil, že pokud zadavatel zakomponoval takový požadavek do zadávací dokumentace, pak k tomu asi měl nějaký důvod. Proto by bylo očekávatelné, že doložení požadovaných referencí následně zkontroluje, což ale žalobce zjevně neučinil. K námitce týkající se ověřování podpisu Ing. S. T. na referenci žalovaný uvedl, že se jedná pouze o nesrovnalost, kterou žalobce mohl zjistit, pokud by se kontrole splnění technických kvalifikačních předpokladů věnoval. Žalovaný nicméně dodal, že v tomto nespátňuje porušení rozpočtové kázně.

22. Žalobce v následném doplnění žaloby dále rozvinul svou argumentaci ve vztahu k otázce *termínu splnění dodávky*. Odkázal na znění § 17 písm. l), § 38 odst. 4 písm. c) a § 48 odst. 1, 2 a 7 zákona o veřejných zakázkách účinné v době zahájení zadávacího řízení. Namítl, že zákon v uvedené době nestanovil zadavatelům v případě zjednodušeného podlimitního řízení povinnost zveřejnit na profilu zadavatele kompletní zadávací dokumentaci, ale připouštěl možnost některé části zadávací dokumentace předat či odeslat potenciálním dodavatelům až na základě jejich žádosti. Žalobce tuto zákonem stanovenou možnost využil a jednu ze zadávacích podmínek, konkrétně požadovanou lhůtu splnění předmětu veřejné zakázky, uvedl v textu návrhu kupní smlouvy. Zadavatel si také mohl v zadávacích podmínkách vyhradit právo požadovat úhradu nákladů souvisejících s poskytnutím částí zadávací dokumentace, které nebyly uveřejněny na profilu zadavatele. Žalobce aplikoval rovněž toto ustanovení zákona o veřejných zakázkách.
23. Žalobce proto nesouhlasí s názorem žalovaného, že absence bližšího údaje o nabytí účinnosti smlouvy v dokumentu „Výzva a zadávací dokumentace“ měla rozhodující vliv na rozhodování dodavatelů a zakládala porušení § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Pokud zákon o veřejných zakázkách umožňoval zadavatelům zadávací podmínky definovat v různých dokumentech tvořících ve svém souhrnu zadávací dokumentaci, pak byl postup žalobce v souladu se zákonem. Naopak mělo být zájmem potenciálních dodavatelů, pokud uvažovali o podání nabídky, požádat o zaslání kompletní zadávací dokumentace, aby měli k dispozici úplný obsah a souhrn zadávacích podmínek. Poplatek za její zaslání nemohl, s ohledem na výši potenciálního zisku z realizace veřejné zakázky, být omezujícím faktorem v jejich manažerském rozhodování.
24. Žalovaný své konečné závěry týkající se údajně krátké, respektive netransparentně stanovené lhůty pro splnění předmětu veřejné zakázky dovozuje i z obsahů vyjádření oslovených dodavatelů. Žalobce k těmto vyjádřením namítl, že byla převážně nekonkrétní, přičemž většina z dodavatelů poukázala na délku doby od ukončení zadávacího řízení, pro kterou již nejsou schopni poskytnout přesnou odpověď. Pouze dva z dotázaných dodavatelů uvedli, že se domnívali, že na dodání zařízení budou mít jen 4 týdny. Podle žalobce se ale tito dodavatelé zjevně důkladně neseznámili s obsahem zadávacích podmínek.
25. Skutečnost, že termín splnění nebyl i spolu s poznámkou o nabytí účinnosti kupní smlouvy definován v textu „Výzvy a zadávací dokumentace“, nelze dle žalobce považovat za porušení zásady transparentnosti zadávacího řízení podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Žalobce odkázal na judikaturu Soudního dvora k zásadě transparentnosti a konstatoval, že zadávací podmínky, které byly obsaženy v jednotlivých dokumentech tvořících zadávací dokumentaci předmětné veřejné zakázky,

byly stanoveny v souladu s touto judikaturou a se zněním zákona o veřejných zakázkách platným a účinným v době zahájení zadávacího řízení.

26. K *právu fyzické kontroly před podpisem kupní smlouvy* žalobce doplnil, že dle komentářové literatury musí být kumulativně splněny dvě podmínky, aby bylo možné považovat požadavky zadavatele za diskriminační: (1) musí být prokázána objektivní nemožnost určitého dodavatele ucházet se o účast v zadávacím řízení; (2) z důvodu toho, že požadavky zadavatele byly nastaveny nepřiměřeně. Požadavek uplatněný vůči všem, který není principiálně nesplnitelný, tak nelze považovat za diskriminační. V této souvislosti žalobce odkázal také na judikaturu správních soudů k zákazu diskriminace. Žalobce se proto domnívá, že nastavenou zadávací podmínkou o provedení kontroly splnění technických parametrů obou strojů před podpisem smlouvy nemohlo dojít k porušení zákazu diskriminace. Opětovně zdůraznil, že prohlídka mohla být provedena i u třetích osob, které v minulosti zakoupily předmětné stroje od dodavatele.
27. Žalovaný v reakci na doplnění žaloby konstatoval, že ve vztahu k otázce *termínu splnění dodávky* žalobce především polemizuje se závěrem o netransparentním stanovení zadávací podmínky, který učinil správce daně. Žalovaný ale tento závěr v odvolacím řízení odmítl jako nesprávný. Pokud jde o námitky týkající se vyjádření některých účastníků daného výběrového řízení, žalovaný je považuje za nekonkrétní. Navíc zdůraznil, že závěr o nedostatečnosti lhůty pro splnění předmětu zakázky učinil nikoli pouze na základě těchto vyjádření, ale především na základě charakteru daného plnění, kdy se zcela zjevně nejedná o běžně dostupné zboží.
28. K námitkám týkajícím se *práva fyzické kontroly před podpisem kupní smlouvy* žalovaný uvedl, že z žalobcem citované judikatury nijak neplyne, že jednání, které není principiálně nesplnitelné, nemůže být diskriminační. Žalovaný odmítl také tvrzení žalobce, že prohlídka daných strojů mohla být provedena u třetí osoby. Skutečnost, že uchazeč o zakázku v minulosti někomu prodal dané stroje, neznamená, že je schopen zajistit jejich prohlídku (stroje už například zanikly, současný vlastník není ochoten povolit jejich prohlídku atd.).

III. Ústní jednání

29. Během jednání konaného dne 8. 2. 2023 zástupce žalobce shrnul námitky obsažené v žalobě a pověřený pracovník žalovaného především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. K věci se poté vyjádřil jménem žalobce rovněž P. P., syn jednatelky žalobce. Krátce popsal historické okolnosti přijetí dotace žalobcem (iniciátorem projektu byl předchozí vlastník žalobce, nynější vlastník od něj projekt převzal). Dále uvedl, že vlastně nerozumí tomu, proč je nyní žalobce před soudem. V napadeném rozhodnutí nevidí žádné důvody či důkazy svědčící proti žalobci. Zároveň zdůraznil, že žalobce si na předmětné „výběrové řízení“ najal společnost, která je v tomto oboru profesionálem. Předpokládal proto, že „výběrové řízení“ bude provedeno v souladu se zákonem. K termínu splnění dodávek konstatoval, že byl stanoven dostatečně jasným a logickým způsobem. Žádný z poptávaných strojů není strojem, který by byl v ČR unikátní. Řádově jsou jich zde stovky, možná tisíce, jde o zcela běžné stroje. K neumožnění dílčího plnění zakázky uvedl, že aby kompostárna mohla fungovat, jsou zapotřebí oba stroje, které žalobce poptával (nakladač i překopávač). Proto žalobce poptával oba stroje současně. Kdyby „vysoutěžil“ pouze jeden stroj, seděl by zde dnes z toho důvodu, že by nebyl schopen splnit požadavek na udržitelnost projektu.

Opětovně zdůraznil, že „výběrové řízení“ pro žalobce dělali profesionálové, kteří postupovali v souladu s tehdejší běžnou praxí. Ani vyhrazení si práva fyzické kontroly nepovažuje za nic nezákonného. Žalobce si vyhradil toto právo na popud pracovnice, která připravovala návrh projektu. Cílem bylo předejít situaci, která nastala u jiných projektů, a to že by vybraný dodavatel dodal stroj, který by měl požadované náležitosti pouze „na papíře“. Správce daně dále poukazoval na skutečnost, že vybraný dodavatel nesplňoval kvalifikační předpoklady. K tomu P. P. uvedl, že zákon umožňoval, aby dodavatel doložil reference formou čestných prohlášení. Nebylo povinností žalobce ověřovat tato čestná prohlášení. Závěrem uvedl, že je právní laik, ale „selským rozumem“ mu celá situace přijde absurdní. Nejprve jeden státní orgán dal žalobci dotaci na to, aby zpracovával bioodpady. Žalobce tak nyní již šestým rokem řádně činí. Přesto jiný státní orgán uložil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši, která je pro něj likvidační. V důsledku toho dojde ke zmaření účelu dotace, protože žalobce nebude schopen uhradit odvod a související penále.

IV. Posouzení věci krajským soudem

30. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
31. Z žalovaným předloženého daňového spisu soud zjistil, že Ministerstvo životního prostředí poskytlo žalobci na základě rozhodnutí ze dne 6. 12. 2016 dotaci ve výši 4 647 715 Kč. Plánem projektu bylo vybudovat centrální kompostárnu o kapacitě 875 t pro 3 spolupracující obce (Police nad Metují, Stárkov a Heřmánkovice) a zpracovávat v ní především tříděný biologicky rozložitelný odpad uvedených obcí s doplněním bioodpadu z jiné zemědělské výroby.
32. V rámci realizace projektu proběhlo zadávací řízení na veřejnou zakázku s názvem „Kompostárna AB Odpady“. Předpokládaná hodnota zakázky činila 5 240 000 Kč bez DPH. Jednalo se o podlimitní veřejnou zakázku na dodávky zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení. Předmětem zakázky bylo pořízení techniky pro kompostárnu, a to rýpadla-nakladače a překopávače kompostu. Dne 20. 7. 2016 byl na profilu zadavatele uveřejněn dokument „Výzva a zadávací dokumentace“. Téhož dne byla zaslána výzva k podání nabídky 5 zájemcům (společnosti MALCOLM CZ s.r.o., Alprim CZ s.r.o., Zeppelin CZ s.r.o., AgroKonzulta Žamberk spol. s r.o., PRAG – AGRO s.r.o.). Zadávací dokumentaci si vyžádalo 5 dodavatelů (společnosti ENERGREEN PROJEKT s.r.o., PRAG – AGRO s.r.o., PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s.r.o., MANATECH CZ s.r.o., AGRI CS a.s.). Ve stanovené lhůtě podal nabídku jediný uchazeč, a to společnost PRAG – AGRO s.r.o. Ve shodě s nabídkou činila celková cena 5 219 000 Kč bez DPH (6 314 990 Kč vč. DPH). Nabídka daného uchazeče byla posouzena jako vítězná a dne 17. 8. 2016 s ním žalobce uzavřel kupní smlouvu. Zboží bylo žalobci dodáno dne 30. 11. 2016.
33. Správce daně provedl u žalobce daňovou kontrolu, při níž dospěl k závěru, že žalobce v předmětném zadávacím řízení postupoval v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách. Správce daně hodnotil jeho pochybení jako porušení rozpočtové kázně a vyměřil žalobci odvod v částce 1 095 204 Kč (tj. ve výši 25 % z částky dotace použité na financování předmětné zakázky).

34. Podle správce daně žalobce

- stanovil termín splnění dodávky nedostatečně konkrétním, nepřesným a zavádějícím způsobem, tedy v rozporu se zásadou transparentnosti;
- neumožnil dílčí plnění zakázky, čímž porušil zásadu zákazu diskriminace;
- nedůvodně a nepřiměřeně ve vztahu k zakázce si vyhradil právo fyzické kontroly parametrů dodávaného předmětu veřejné zakázky před podpisem kupní smlouvy, čímž také porušil zásadu zákazu diskriminace.

35. Žalovaný následně částečně korigoval právní názor správce daně. Termín splnění dodávky podle žalovaného nebyl stanoven nekonkrétně, nepřesně, či zavádějícím způsobem. Žalobce tak správcem daně vytýkaným způsobem neporušil zásadu transparentnosti. Žalovaný nicméně konstatoval, že stanovení termínu dodání v rozsahu 4 týdnů od nabytí účinnosti kupní smlouvy bylo pro některé z potenciálních dodavatelů diskriminační. Podle žalovaného se totiž nejednalo o zboží, které by bylo běžně dostupné. Předmětné stroje je nutné objednat, a tedy čekat na jejich zhotovení. Žalobce uvedeným postupem vyloučil všechny potenciální dodavatele, kteří nemají pořízované stroje skladem nebo nejsou schopni v tak krátkém časovém úseku stroje vyrobit či získat od výrobce. Připravil se tak o možnost jejich účasti v zadávacím řízení, a tedy i o možnost získat nižší nabídkovou cenu.

36. Žalovaný dále souhlasil se správcem daně, že bylo namístě rozdělit realizovanou zakázku na dvě části, tedy umožnit dílčí plnění, čímž by se zakázka více otevřela potenciálním dodavatelům. Každý z uvedených strojů (rýpadlo-nakladač a překopávač kompostu) lze dle žalovaného dodat samostatně, nejde o dodávky, které by na sebe úzce navazovaly. Žalovaný neshledal funkční nebo technologickou souvislost mezi těmito stroji, tedy ani důvod k realizaci zadávacího řízení pro oba předměty společně bez možnosti dílčího plnění.

37. Za diskriminační žalovaný považoval také žalobcem vyhrazené právo fyzické kontroly parametrů dodávaného předmětu veřejné zakázky před podpisem kupní smlouvy. Potenciální dodavatelé nemohli predikovat, zda žalobce tohoto svého práva využije či nikoli, a museli být tedy připraveni na skutečnost, že fyzická kontrola před podpisem kupní smlouvy proběhne. Museli si tak předmětné stroje buď dopředu pořídit, anebo vypůjčit či jinak obstarat, aby je mohli žalobci přistavit k prohlídce. Ve spojení s dalším zapojeným parametrem, tedy nabytím účinnosti (a související nejistotou zaktivování kupní smlouvy), šlo dle žalovaného o diskriminaci skupiny potenciálních dodavatelů, kteří před podpisem smlouvy tyto stroje neměli k dispozici, tj. na skladě.

38. Kombinace požadavků, kterou žalobce zvolil, byla podle žalovaného pro většinu dodavatelů na trhu neakceptovatelná – fyzická kontrola před uzavřením kupní smlouvy, nabytí účinnosti kupní smlouvy po podpisu rozhodnutí o poskytnutí dotace (a z toho plynoucí nejistota) a dodání zboží do 4 týdnů od onoho nabytí účinnosti.

39. Krajský soud s uvedenými závěry žalovaného souhlasí.

40. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

41. Zákaz diskriminace zahrnuje jednak formu zjevnou, jednak formu skrytou. Smysl zákazu diskriminace vyjádřeného v § 6 zákona o veřejných zakázkách spočívá zejména v „zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 – 166).
42. Pokud jde o žalobcem *stanovený termín splnění dodávky*, soud přisvědčuje žalovanému, že poptávané stroje nejsou běžně dostupným zbožím. Stanovení termínu dodání v zadávací dokumentaci „do 4 týdnů od nabytí účinnosti kupní smlouvy“ tedy bylo minimálně pro některé potenciální dodavatele diskriminační. Na tomto závěru nemůže nic změnit poukaz žalobce na skutečnost, že se jedná o stroje běžně využívané v kompostárnách, respektive v případě rýpadla-nakladače o stavební techniku použitelnou i k jiným účelům. Žalovaný totiž netvrdí, že jde o unikátní stroje, kterých by v ČR byly pouze řádově jednotky či desítky kusů. Běžnou dostupností je myšleno to, že se jedná o zboží, které potenciální dodavatelé standardně nemají na skladě. Musí jej zpravidla objednat od výrobce, případně k němu dokoupit příslušenství.
43. V případě rýpadla-nakladače a překopávače kompostu přitom lze dle názoru soudu předpokládat, že nejsou běžně dostupným zbožím (ve výše uvedeném smyslu). Jedná se o zemědělskou, respektive stavební techniku, která není primárně určena běžnému spotřebiteli, ale spíše podnikatelům v daných oborech. Jako taková není běžně dostupná například v hobby marketech, ale prodávají ji na tuto techniku zaměření prodejci, u nichž je obvyklý spíše prodej na objednávku.
44. Jestliže žalobce tvrdí opak, bylo na něm, aby tyto důvodné pochybnosti finančních orgánů odstranil. Žalobce však žádný důkaz svědčící o opaku nepředložil. A to navzdory skutečnosti, že v zadávacím řízení v reakci na dotaz jednoho uchazeče, společnosti PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s.r.o., odkazoval na průzkum trhu, z něž mělo vyplývat, že existují dodavatelé, kteří jsou schopni dodávku uskutečnit ve lhůtě stanovené v zadávací dokumentaci. Finančním orgánům nicméně žádný takový průzkum trhu nepředložil.
45. Správce daně se dále dotázal účastníků zadávacího řízení na důvod nepodání nabídky a na to, zda byli v době probíhajícího řízení schopni požadované plnění řádně a včas dodat a za jakých podmínek. Například společnost MALCOM CZ s.r.o. uvedla, že již není schopna s odstupem cca 4 let od předmětného zadávacího řízení přesně identifikovat důvod nepodání nabídky. K dodací lhůtě 4 týdny od účinnosti kupní smlouvy ovšem konstatovala, že taková lhůta byla nesplnitelná, „*neboť jsme dané zboží s největší pravděpodobností neměli skladem a běžná dodací lhůta ze strany výrobce v daném odvětví je minimálně 8-10 týdnů.*“ Společnost PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s.r.o. uvedla, že důvodů nepodání nabídky bylo více, přičemž jedním z nich byl právě nevyhovující termín dodání. Společnost AGRI CS a.s. uvedla, že nepodala nabídku, neboť stroj rýpadlo-nakladač, který byl v jejím sortimentu, nesplňoval parametry požadované zadavatelem. Další překážkou pro účast v zadávacím řízení bylo pro danou společnost to, že zadavatel neumožnil dílčí plnění předmětu zakázky a že stroj překopávač kompostu nemá ve svém sortimentu. Obecně však dodala, že plnění zakázky by bylo možné pouze v případě, „*kdy bychom měli příslušný stroj skladem, neboť zadavatel stanovil lhůtu pro plnění zakázky pouze v době 4 týdnů (...).*“

46. Soud ale odkazuje na citovaná vyjádření účastníků zadávacího řízení pouze podpůrně, neboť závěr o diskriminační povaze stanoveného termínu splnění dodávky lze učinit i bez těchto vyjádření. Obecně totiž platí, že závěr o porušení zákona o veřejných zakázkách není podmíněn prokázáním toho, že došlo k diskriminaci konkrétních dodavatelů. Postačí zjištění, že zadavatel veřejné zakázky mohl svým postupem odradit potenciální dodavatele od podání nabídky.
47. Nedůvodná je také námitka, podle níž dodací lhůta je fakticky prodloužena o lhůtu pro podání námitek. Soud souhlasí s žalovaným, že nelze zaměňovat den počátku běhu lhůty pro dodání se dnem, kdy zadavatel rozhodl o vítězném dodavateli, potažmo kdy došlo k uzavření kupní smlouvy (blíže viz bod 43 napadeného rozhodnutí).
48. Žalobce kromě toho v doplnění žaloby namítl, že zákon o veřejných zakázkách ve znění účinném v době zahájení posuzovaného zadávacího řízení nestanovil zadavatelům v případě zjednodušeného podlimitního řízení povinnost zveřejnit na profilu zadavatele kompletní zadávací dokumentaci. Zadavatel si také mohl v zadávacích podmínkách vyhradit právo požadovat úhradu nákladů souvisejících s poskytnutím částí zadávací dokumentace, které nebyly uveřejněny na profilu zadavatele. Žalobce proto nesouhlasí s tím, že by stanovil lhůtu pro splnění předmětu veřejné zakázky netransparentně. K uvedeným námitkám krajský soud konstatuje, že představují polemiku s právním názorem správce daně, nikoliv žalovaného, který dal v tomto bodě žalobci v odvolacím řízení za pravdu. Podle žalovaného žalobce nestanovil termín splnění dodávky netransparentně (nicméně stanovil jej způsobem, který byl v rozporu se zásadou zákazu diskriminace).
49. Další pochybení, které finanční orgány vytýkají žalobci, spočívá v *neumožnění dílčího plnění zakázky*.
50. Podle judikatury správních soudů je možným příkladem porušení zákazu diskriminace situace, kdy zadavatel veřejné zakázky vymezí příliš široce její předmět a v důsledku toho se o zakázku mohou ucházet jen někteří dodavatelé. Jak dovodil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 2. 3. 2010, č. j. 62 Af 7/2010 – 135, takové omezení zpravidla může způsobit skrytou diskriminaci. Zabránit této diskriminaci je možné buď tím, že zadavatel poptává plnění ve více veřejných zakázkách (pokud spolu tato plnění vzájemně nesouvisí), případně tím, že zadavatel veřejnou zakázku rozdělí a umožní podávání nabídek i na její jednotlivé části.
51. Podle § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zadavatel může rozdělit veřejnou zakázku na části, připouští-li to povaha předmětu veřejné zakázky. Jak konstatoval Krajský soud v Brně ve zmíněném rozsudku č. j. 62 Af 7/2010 – 135, zákon sice výslovně nestanoví, že by měl zadavatel povinnost veřejnou zakázku rozdělit. Zadavatel je však při zadávání veřejné zakázky povinen postupovat vždy tak, aby neporušil základní zásady stanovené v § 6 zákona. Z toho Krajský soud v Brně dovodil, že v určitých případech je zadavatel povinen využít institut rozdělení veřejné zakázky na části upravený v § 98 zákona o veřejných zakázkách. V opačném případě by totiž omezil hospodářskou soutěž mezi dodavateli a porušil tak § 6 téhož zákona.
52. Rozdělení veřejné zakázky na části přichází dle Krajského soudu v Brně v úvahu obecně tehdy, „pokud plnění v rámci jednotlivých částí budou plněními svým charakterem odlišnými. Naopak rozdělení veřejné zakázky na části vhodné nebude zejména tehdy, pokud bude předmět zakázky tvořen plněními navzájem se neodlišujícími nebo plněními, která na

sebe úzce navazují.“ Krajský soud v Brně zároveň uvedl, že pokud spolu jednotlivá plnění velice úzce souvisejí a logicky a plynule na sebe navazují, pak je takovou komplexní zakázku třeba považovat za zakázku, jejíž předmět rozdělení na části vylučuje. Pokud se však předmět zakázky „*skládá z vícero druhů různých výrobků, které lze poptávat i samostatně a u nichž je pravděpodobné (aniž by bylo třeba činit podrobnou analýzu), že by v případě samostatného zadávání bylo podáno více nabídek, je namístě takovou veřejnou zakázku rozdělit na části a umožnit podávání nabídek i na tyto části*“.

53. Krajský soud v Brně následně dospěl ke shodnému právnímu názoru např. také v rozsudcích ze dne 1. 11. 2012, č. j. 62 Af 57/2011 – 96, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 Af 105/2016 – 68. Závěry Krajského soudu v Brně potvrzuje rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu – viz např. rozsudky ze dne 18. 1. 2011, č. j. 2 Afs 59/2010 – 183, a ze dne 19. 11. 2020, č. j. 4 As 337/2018 – 84.
54. Přistoupí-li pak soud k aplikaci výše shrnuté judikatury a v ní obsažených kritérií na nyní posuzovanou věc, musí souhlasit s finančními orgány, že umožnění dílčího plnění zakázky bylo v daném případě namístě. Pokud tak žalobce neučinil, porušil zákaz diskriminace stanovený v § 6 zákona o veřejných zakázkách.
55. Soud ve shodě s finančními orgány konstatuje, že mezi žalobcem poptávanými stroji (rýpadlo-nakladač a překopávač kompostu) neexistuje natolik úzká provázanost, aby je musel nutně dodat jediný dodavatel. Skutečnost, že byly pořizovány za společným účelem (zajištění chodu kompostárny), nelze za takovou úzkou provázanost považovat. Tvrzení žalobce, podle něž umožnění dílčího plnění zakázky by zvýšilo riziko, že se podaří „vysoutěžit“ pouze jeden z poptávaných strojů (a tím bude zmařen cíl projektu), je spekulativní. Navíc akceptace uvedené logiky by měla za následek, že by se zadavatel veřejné zakázky na více výrobků pořizovaných v rámci jednoho projektu mohl v podstatě vždy vyhnout povinnosti umožnit dílčí plnění zakázky.
56. Zároveň zjevně platí, že existují dodavatelé prodávající buď pouze rýpadla-nakladače, nebo pouze překopávače kompostu. Zatímco v případě rýpadla-nakladače se jedná primárně o stavební techniku, v případě překopávače kompostu jde o zemědělskou techniku. Tato skutečnost vyplývá i z odpovědí některých účastníků zadávacího řízení. Umožněním dílčího plnění by se tedy zakázka zcela jistě otevřela více potenciálním dodavatelům, což by mohlo vést k nižší nabídkové ceně.
57. Ostatně jak zjistil správce daně, vítězný uchazeč, společnost PRAG – AGRO s.r.o., pořídil stroje, které následně prodal žalobci, od různých subdodavatelů. Celkový rozdíl mezi cenou, za kterou tyto stroje pořídil a prodal žalobci, přitom činil 1 526 000 Kč (viz str. 13 zprávy o daňové kontrole).
58. Nedůvodné jsou také námitky, kterými žalobce brojí proti závěrům žalovaného týkajícím se *práva fyzické kontroly před podpisem kupní smlouvy*. Soud souhlasí s žalovaným, že obdobně jako v případě žalobcem stanoveného termínu splnění dodávky byli touto podmínkou diskriminováni potenciální dodavatelé, kteří před podpisem smlouvy neměli poptávané stroje na skladě. Žalobcem navrhovaná alternativa, že by mohli zajistit fyzickou prohlídku strojů u třetích osob (například u svých bývalých zákazníků), je podle názoru soudu také problematická. Nalézt třetí osobu, která by měla stroj odpovídající přesně technickým parametrům požadovaným žalobcem a která by souhlasila s umožněním jeho prohlídky, by jistě bylo pro minimálně část potenciálních

dodavatelů také obtížné až nemožné. Navíc dodavatelé museli být schopni zajistit fyzickou kontrolu obou strojů, neboť žalobce neumožnil dílčí plnění zakázky.

59. Žalobce přitom měl k dispozici, jak příhodně uvedl žalovaný, vhodnější metody ověření splnění požadovaných parametrů soutěžených strojů – kontrolu parametrů z dokladů předložených v nabídce, fyzickou kontrolu před převzetím apod. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že soudy dosud v žádném případě neshledaly porušení zásady zákazu diskriminace přímo ve stanovení obdobně formulované podmínky (alespoň pokud je krajskému soudu známo). Žalobcem stanovená podmínka je jednoznačně v rozporu s obecnými požadavky plynoucími z judikatury správních soudů k zákazu diskriminace v zadávacích řízeních.
60. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám, podle nichž finanční orgány *nezákonně hodnotily důkazní prostředky* a postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate*. Soud neshledal, že by správce daně či žalovaný vykládali zjištěné skutečnosti účelově či jednostranně. Hovoří-li o domněnce o existenci předem vybraného dodavatele, zdůrazňují zároveň, že pro tuto domněnku existují pouze indicie, nikoliv že ji mají za prokázanou (pak by byl žalobci nepochybně vyměřen vyšší odvod). Nosné důvody žalobou napadeného rozhodnutí spočívají v tom, že žalobce nastavením diskriminačních podmínek v zadávacím řízení omezil okruh potenciálních dodavatelů, kteří byli schopni podat nabídku. Tyto podmínky byly diskriminační i jednotlivě, ale zejména ve své kombinaci – a ve výsledku pro mnoho dodavatelů na trhu neakceptovatelné. S uvedeným závěrem krajský soud souhlasí, jak podrobně vysvětlil výše.
61. Žalobce uplatnil konečně také *námítky proti výši vyměřeného odvodu*. Rovněž tyto námítky jsou nedůvodné.
62. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33, „*při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Pokud tedy okolnosti konkrétního případu vyvolávají otázku ohledně závažnosti porušení dané povinnosti, musí správce daně zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti.*“
63. Odvod za porušení rozpočtové kázně byl žalobci vyměřen na základě části A, kapitoly II., bodu 21. přílohy č. 2 rozhodnutí o poskytnutí dotace (stanovení finančních oprav). Zde je stanovena sazba 25 %, případně 2 % nebo 5 % nebo 10 % podle závažnosti porušení, pokud se zadavatel dopustil jiného (než v předchozích bodech uvedeného) porušení, které mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Odvod byl stanoven dle nejzávažnějších porušení rozpočtové kázně (tj. za porušení, která se týkala stanoveného termínu splnění dodávky a práva fyzické kontroly před podpisem kupní smlouvy), a to ve výši 25 % z částky použité na financování sporné veřejné zakázky.
64. Žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil jak okolnosti svědčící ve prospěch, tak okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. Na jednu stranu tak hodnotil pozitivně, že došlo k naplnění účelu dotace. Na druhou stranu přičítal žalobci k tíži, že zadávací podmínky byly formulovány tak, aby vyhovovaly co nejužší skupině potenciálních uchazečů, dále neehospodárnost žalobcova chování, negativní vliv na soutěžní prostředí, či skutečnost, že zakázka byla zadána uchazeči, který nesplňoval technické kvalifikační předpoklady.

Žalovaný považoval všechna tato pochybení za „vysoce významná“ (viz body 47 a 65 napadeného rozhodnutí).

65. Byť byl tedy žalobci stanoven odvod v maximální výši dle sazby uvedené v příloze rozhodnutí o poskytnutí dotace, nelze říci, že by žalovaný opomenul *aplikovat zásadu proporcionality*, tak jak to požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalovaný řádně odůvodnil výši vyměřeného odvodu. Při jeho stanovení nepostupoval libovolně a respektoval podmínky uvedené pro stanovení odvodů v příloze rozhodnutí o poskytnutí dotace. Za těchto okolností soudu nepřísluší nahrazovat úvahu žalovaného a určovat, v jaké konkrétní procentní výši má být odvod stanoven.
66. Pokud jde o žalobcem tvrzený *likvidační charakter* odvodu, soud přisvědčuje žalovanému, že případný likvidační dopad odvodu na příjemce dotace nelze zohlednit v řízení o porušení rozpočtové kázně, neboť se nejedná o sankci trestní povahy. Žalobce má nicméně prostor k uplatnění těchto námitek v rámci navazujících řízení o posečkání daně nebo prominutí daně. Ostatně jak žalobce sám uvedl, správce daně mu rozhodnutím o posečkání úhrady daně povolil hradit uložený odvod ve splátkách.
67. K námitkám týkajícím se penále krajský soud uvádí, že správce daně vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně a související penále samostatnými platebními výměry. Soud proto nevidí důvod zabývat se v nynějším řízení podrobněji argumentací žalobce o trestní povaze penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně. Případné likvidační účinky penále není namístě zohledňovat v nynějším řízení ani s ohledem na zákonný automatismus při stanovení výše penále. Také v případě penále totiž existuje možnost požádat o jeho prominutí.

V. Závěr a náklady řízení

68. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
69. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. února 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu